

Ἐξ ἡ δυναταῖς κεφαλῆς, ποῦ πολὺ τῆς ἐκτιμῶ,
ἕως σήμερα δὲν ἔχουν ἀπὸ μὲ ξεκκολλημῶ,
λές πῶς ἔχουνε κολληθεῖσι
στὴ δίκη μου μὲ τειρῖσι.

Ἐγὼ και γὰ τῆς ἐξ ἡ πᾶνομαι και θυμῶν
μ' αὐτόν, ποῦ θ' ἀντιλέξη
στῆς κεφαλῆς τῆς ἐξ ἡ,
κι' ὅμως χειροκροτοῦμαι γὰ τὴ δίκη μου μόνο.

Κεφαλῆς ἀντιπρῶ
καινούρῃς και παλαῆς,
κι' ὄλαις τῆς φοβερίῳ
μὲ κατακεφαλαῆς.

Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῆ, ποῦ διώγει τούς Σκαμνάκηδες,
και σκάει Κόντε Πζώρτζηδες και Κόντε Ρεπανάκηδες.
Ἐγὼμαι, ποῦ και σήμερα σαφῶς διατυπῶν
ἐπαγγελματῆς ἀγαθῶς πρὸς ρέικτας ἐκλογεῖς,
και συνωμότης φοβερούς μὲ τρόπο ξεστρωπῶν
μὲς στ' ἄντρα και τὰ σπῆλαι και τὰς ὄπας τῆς γῆς.

Ἐγὼμαι, ποῦ πολλοὺς γὰ ντοῦς τούς δάξω στὸ μαστέλλο,
ἐγὼμαι, ποῦ στὴν Κέρκυρα τὸν Λαπαθιώτη στέλλω,
κι' ἴσως νὰ κλείσω μερικοὺς, ὅπου σηκῶνουν μύτη,
δεμίους ὀπισθόγκωνα μὲς στὸυ Δρομοκάτῆ.

Και τῶν ξένων τὸ καλέμι
μ' ἐγκωμῖασις πολλάκις...
μὲ φοβᾶται και μὲ τρέμει
κάθε κουφοκεφαλαῆς.

Μποῦμ καθαῖνας ἐλλογῶν,
τὰς κλεινὰς ἀνησυχῶν,
και τὴν τάξιν συνταράττων
και τὴν πῆψιν τῶν χορτάτων.

Τί ζητεῖ κι' ὁ Λαπαθιώτης;
τί και κάθε συνωμότης,
κάθε μαῦρος Καπουκίνος;

Τρέμετε, συφοριασμένοι,
φυλακῆ σὰς περιμενεῖ,
Κέρκυρα, Δαφνί, και Τῆνος.

Νάτα νάτα τὰ κεφάλια,
ποῦ δὲν θέλουν νὰ συχάσουν,
ἀν και τὰκανα νὰ γάσουν
και ταῦγα και τὰ πασχάλα.

Νάτα νά... μ' ἀνατριχίλα
φεύγουν τὰ μπουμπουμισμένα,
και σκορπιζοῦνε σὰν φύλλα
κίτρινα και μαραμμένα.

Κατεπάνω των ὄρμῶ,
διώγων τούτη τὴν Μορμῶ,
τοῦτον τὸν οὐραγκουτάγκο,
κι' ὅπως ὁ Μακβεθ τὸν Βάγκο
μὲ κυττάζοῦνε μπροστά των
και δὲν εἶναι στὰ σωστά των.

Και τὴν τζόγια τῆς Κερκύρας, και τὸν Κόντε Θεοτόκη,
ποῦ μοῦ παραμπήκε τώρα κι' ὅλο μὲ καταδιώκει
σὰν νὰ τοῦραγα κι' ἐκεῖνῶ καθὼς λέν τὸ πιρνοκάι,
και πιστεῖται πῶς θάλλθῃ μὲ τριάντα και σαράντα,
θὰ τὸν στείλω στὸυς Κορφοὺς νὰ καθῆθῃ μὰ γὰ πάντα.

Εἶμαι δυνατὸ κεφάλι
τσάλιγκα φιλελευθέρου...
νὰ τοῦ Κόντε, νὰ τοῦ Ράλλη,
νὰ και μὰ τοῦ συμπαθέρου,
ποῦ φωνάζει κάθε τόσο στὸ γεινᾶτι τοῦ Λευτέρη
πῶς ἐκεῖνος κι' ὁ Θανάσης τὸν Ἀβέρωφ ἔχουν φέρει.

Εἶμαι μία κεφαλῆ,
ποῦ συγκαίσι προκαλεῖ
δυνατοὺς κεφαλοπόνους
σὲ Βουλαῖς, Λαοὺς, και Θερούς.

Κι' ὅποιο κεφαλάκι θέλει
νὰ γενῆ σ' ἐμὲ κοπέλι,
κι' ὅταν εἶναι και δὲν εἶναι σὰν και τὸν Καραναβάλι,
τὸ βαπτίζω και τὸ γιάζω φιλελευθέρου κεφάλι.

Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῆ, ποῦ ξεφωνίζει: σήκω
μὲ νέο χαρτοπόλεμο νὰ δοῦσασθῆς, Ρωμαῖκο,
ποῦ μέσκα τῆς Ἀνορθωσις ὠρμάκεσ σὰν σῦκο,
και σὰν πεπὸνι τρώγεται τῆς Μπάκρενας μουλκίεκο.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνῃ, ποῦδεχομαι νὰ σὰς ἐξιλωσῶ,
και τώρα πάλι τὰ πολλὰ
τῆς Ἀνορθώσεως καλά
ν' ἀνακεφαλαίωσω.

Ὅποσοὶ δὲν ἐπτόχευσαν και νῦν και πρὸ πολλοῦ,
οἱ δὲ ζητοῦντες λυτρωτῆν
τὸν ἄνδρα τὸν Ἀνορθωτῆν
οὔποσ' ἐλαττονήσονται παντὸς κοινῶς καλοῦ.

(Τέτοια σοβαρὰ λαλοῦσις
ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης
τῆς μεγάλῆς κεφαλῆς,
κάποιοι Μεφιστοφελῆς
δείχνει γὰ καινούριο πάλι
ἕνα παλαιὸ κεφάλι.

Και γὰ τούτη τὴν κεφάλα
θόρυβος πολλὸς στὴ σάλα,
κίνησις, βοή, και ἰζάλη.

Κι' ἕνας κι' ἄλλος τὴν κυττῆ
και περίεργος' ὤρετῆ:
τίνος νάται τούτη πάλι;

Οὐ μὴν τὴν πλησιάζει
γελῶν κι' Ὁφασουλῆς,
και τὴν παρουσιάζει
πρὸς φίλους προφίλειτς.

Κ2 ἄλλο κεφάλι τοιαῦτα ψάλλει.

Ἴδου κι' ἐγὼ στὸυ Φασουλῆ...
ἀνοίξατε τὰς θύρας...
ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῆ
τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας.

Τώρα γι' Ἀνορθοσις σφριγῶ
και ξανακτίζω κάστρα...
γὰ χρόνους ἤμωκα κι' ἐγὼ
βασιλικὸς στὴ γλάστρα.

Τόσο γὰ μὲ και προσοχῆ...
φθῆνω δυνακωμῆνι,

και με τό λάδι τό παχύ
της Ρόπας λαδωμένη.

Έλατε, τζόγιας μου παλῆαι,
της Ρόπας μου να φτ'έληαι
και λάδι να σῆς δώσω.

Βάρδα... ξαναρχομαι τρανή
τὴν χαλασμένη μηχανή
τοῦ κράτους να λαδῶσω.

Βάρδα κι ἦλθα φουσκωμένη,
βάρδα κι ἦλθα λαδωμένη
να κτυπήσω μερικὰ
τοῦ Λευτέρη λαδικὰ,
ποῦ με τῆς κουτομπολιῆς
διαβάλλουν τῆς Ἑλληνας,
κι Ἄνορθῶσις τοσαμπουήζουν
και γαϊκά μᾶς δαιμονίζου.

Εἶμαι κεφαλή παλῆρὰ
με σημαία τὴν Ἑλῆρὰ,
κι ἔρχομαι καλοφτερισμένη,
νέα, μετρημισμένη.

Κι ἄποροῦσαι μ'ἀντικρίζου
νεανίσκων κεφαλαί,
και κρυφὰ μου ψιθυρίζου:
πῶς ξανάνοῦσες καλέ;

Εἶμαι παλῆρὸ κεφάλι,
ποῦ τῶξεραι οἱ μπάλοι,
κεφάλι ραγιατιῦ,
κεφάλι κρεβάτιῦ.

Μ'ἔβαζαν σὲ γράλα,
κι ἦμου κι ἐγὼ κεφαλα
γιατὰ περιφανῆς.

Πασῶν ὠραιότερα,
κορώνης λαλιότερα,
Κορώνης κορώνης.

Μπρός και πίσω Βουλευτά,
κι ἔβαζα κι ἐγὼ ποτὲ
στὴν ἀγγύρεμα τὰ σκυλιὰ.

Εἶμαι κεφαλή παλῆρὰ,
κι ἦλθα να γενῶ καινούρια
στῆς Ἀποκρῆς τὴν φούρια.

Ἦλθα μετρημισμένη να μεταμριέσω κι ἄλλαις
τοῦ παλῆρῦ καιροῦ κεφάλαις.

Ἔρχομαι να παίξω ρόλο νέας κεφαλῆς ἀλιχίου...
τώρα πόνους θὰ γλυκάνω,
τῶρ Ἄνορθῶσι δίκη μου
φιναιμέντε θὰ σῆς κάνω.

Τόπο μπρός στὴν κεφαλή,
ποῦ πυγμάχους ἀπειλεῖ,
κι ἔχει τώρα γεννητοῦρια
γὰ πολιτικὴ καινούρια.

Κι ἂν καθένας σας με ζέρει
γὰ κεφάλι ραγιατιῦ,
μὰ σκοπεῖω τὸν Λευτέρη
να τὸν κάνω τέλατιῦ.

(Τέτοια παρακαλεῖ
κι ἐκείν' ἡ κεφαλή,
κι ἔλαι φωνάζουσι βάρδα.

Παλῆρὸς θὰ ξαναοῖση,
κι ἔδακρυζαν καιπόσοι
σὺν νάφαγαν μουστάρδα.

Τέτοια καλεῖ μεγάλη και μὰ ζῆκνῆ κεφαλά.

Ἐγὼμαι τῆς ρεπούμπλικας μὰ κεφαλὴ φουρῆς,
ποῦ δὲν ἀνέγεται, παιδιὰ, τοῦ Κρητικοῦ τὴν πόζα.
Ἐγὼμαι μία κεφαλὴ χρυσῆ, ξανθοβαλλουσα,
ὅπου τῆς Ἄνορθῶσεως τὴν ζέλιταν τὰ λουσα.

Ἐγὼμ' ἐκείν' ἡ κεφαλή τοῦ νευριστοῦ τοῦ Ράλλη,
ποῦ σέρνει πρώτη τὸ χορὸ,
και μὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ

στοῦ Θεοτόκη κόλλησε τὴν κεφαλὴ τὴν ἄλλη.
Ἐγὼμαι μία πρόδρομος τῆς ἀλλαγῆς ἐκείνης,
ἐγὼμαι, ποῦ δὲν ἔκανε κακὸ τῆς Ρωμηοσύνης,
ἐγὼμαι, ποῦ μ' ἐκόλλησαν με τὸν λαδὸ σὺν κόλλα
πρωτοκόλλ' ἀποχῆς,
κι οἱ θεοὶ μᾶς με τὸ κόλλημα τινάξαμε τὰ κῶλα
ἐν συντριβῇ ψυχῆς.

Μὰ τώρα ξεκολλήταμε
και τοὺς δεσμοὺς ἐλύσαμε,
και σήμερα τὸν Κρητικὸ τὸν πολιοῦσμε χώρας,
ὅπου με τὴν Ἄνορθῶσι μᾶς ἔκανε βαπόρια.

Πολεμὸ ξεκολλημένη... τόπο τόπο κι εἶμαι πάλι
μὲ τὰ φεγγαριάτικα μου...
τόπο γὰ να καπελώσω τοῦ Κρητικὰ τὸ κεφάλι
και με τὴν ρεπούμπλικὰ μου.

Ὁ Φρασοῦλης πηδᾷ και τέτοια τραγουδᾷ.

Τώρα τῆς Ἀποκρῆς, τώρα με τὰ Καρναβάλια,
ἔγῃκανε στῆς ἀγοραῖς νέα και παλῆρὰ κεφαλά.

Τώρα τὴν Ἀποκρῆ,
ποῦ θαρῶνε τὰ παντοῦρια,
κάθε κεφαλὴ γρηρὰ
ξαναφαίνεται καινούρια.

Βλέπω και τώρα στὸ χορὸ κουμπάραις και κουμπάρους,
μὰζι με τὴν Ἄνορθῶσι χορεύου τοῦ καιροῦ μου.
και γὰ να πάη κι ὁ βλαστός τοῦ Θρόνου στοὺς Βουλγάρους,
θὰ πῆ πῶς τρέχει κατὶ τι με τὰ παιδιὰ τοῦ Κρούμου.

Ὅμως ἐγὼ γὰ τέτοια δὲν γάνω τὸν καιρὸ μου,
δὲν γίνομαι σὺν κι ἄλλους συζήτητης τοῦ δρόμου,
μὴτ' ἐξετάω λόγους και ταξιδιῶν αἰτίας,
μῆτε πολυπροντιῶ γὰ τῆς διπλωματικῆς.

Ἄκουο μόνο να μοῦ λέν πῶς τὸν ἐπῆρε σπῆτι τῆς
κάποια σπουδαῖα χῆρῆ,
και λέν ἡ κακοοῖρα
πῶς μέσα στ' ἄλλ' ἀνέφερε και γὰ τὸν μακαρίτη της.

Δὲν μ' ἐξάπτουν, Περικλιέτο, τῆς διπλωματικῆς οἰστροῦ,
τοῦτα μόνον τοῦ Κουβέρνου τὰ γνωρίζου οἱ Μινιστροῦ.
Κι ἂν τὰ κάνανε καλὰ, θάβηαι και καλὸ δίκῶ τους,
κι ἂν τὰ κάνανε κακὰ, θὰ τοῖς ποῦμε τὸν κακὸ τους.

(Εἶπεν αὐτὰ, και σοβαρῆς ἐγγύριε τὰ νῦτα
πρὸς διαφόρους κεφαλαί, κι ἔδῶσανε τὰ ρῶτα).

Και καιμῶσαι ποικιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγέλαις.

Στὸ κουρτεῖον Ἄψε Σβῶς, στὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας,
ντόμικα θὰ ἔβρητε πρώτ' ἡ κάλλους, πλοῦτου, κι εὐθῆνας.